

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **T. Z.**

státní občan Republiky Kosovo

t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody, Věznice Karviná

P. O. Box 42, 733 01 Karviná, Fryštát

zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem

sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: a) **K. Z.**,

b) A. Z.

c) V. Z.

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2016 č. j. MV-106909-5/SO-2016,
ve věci zrušení trvalého pobytu

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 9. 2016 č. j. MV-106909-5/SO-2016 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Nováka, advokáta se sídlem v Praze 2, Sokolská 60.
- III. Zúčastněné osoby **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 26. 10. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 9. 2016, č. j. MV-106909-5/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 28. 6. 2016, č. j. OAM-2581-36/ZR-2013, jímž bylo podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Žalobce navrhuje rovněž zrušení rozhodnutí Ministerstva, tj. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Žalobní důvody, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

2. Žalobce zprvu namítá, že napadené rozhodnutí je zatíženo formální vadou, která způsobuje jeho neurčitost a nepřezkoumatelnost; ve výrokové části ani v odůvodnění není povolení k trvalému pobytu identifikováno ani číslem jednacím či spisovou značkou, ani

datem jeho vydání či označením orgánu, který povolení vydal. Z napadeného rozhodnutí tak není patrné, jaké povolení k trvalému pobytu je vlastně ve správním řízení rušeno. Další formální vada spočívá v neurčitosti a nevykonatelnosti stanovené lhůty k vycestování; není zřejmé, zda v případě, kdy rozhodnutí Ministerstva nabude právní moci před tím, než bude žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, počíná lhůta běžet od data právní moci rozhodnutí, nebo až od propuštění žalobce z výkonu trestu. Pokud měl správní orgán na mysli, že žalobce má opustit území ČR do 30 dnů od právní moci rozhodnutí Ministerstva, nebo do 30 od jeho propuštění z výkonu trestu, a to podle toho, která z těchto skutečností nastane dříve, měl své rozhodnutí formulovat přesněji; zvolená formulace je nejasná, neboť je zřejmé, kdy lhůta může skončit nejpozději, ale již není patrné, zda je možné, aby lhůta skončila i dříve (např. v nepřiměřeně krátké době po propuštění žalobce z výkonu trestu). Nesprávná formulace lhůty není jen vadou čistě formální, když i z faktického hlediska je přesná lhůta pro vycestování z území ČR po více než 20 letech pobytu pro žalobce velmi podstatnou informací. Žalovaná se rovněž nijak nevypořádala s odvolací námitkou stran nedostatečného odůvodnění délky lhůty, přičemž dle žalobce je lhůta k vycestování s ohledem na dosavadní délku jeho pobytu a nedostatek zázemí v Kosovu nepřiměřená, kdy správní orgán mohl stanovit lhůtu až dvojnásobnou.

3. Žalobce dále namítá, že v jeho věci nebyly splněny předpoklady k odejmutí pobytového oprávnění v podobě povolení k trvalému pobytu, neboť se správní orgán dostatečně nevypořádal se všemi skutečnostmi, pro které lze uzavřít, že odejmutí pobytového titulu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce. Žalobce nijak nečiní sporným, že první část hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, tj. odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, byla naplněna, ovšem stran posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného či soukromého života si správní orgán neopatrili dostatek podkladů pro své rozhodnutí, resp. zvoleným postupem, kdy k žádosti právně nezastoupeného žalobce omezeného na svobodě řízení nepřerušil a ani jej náležitě nepoučil o jeho právech a nezajistil, aby žalobce vůbec mohl správnímu orgánu předložit relevantní dokumenty. Žalobce pobývá na území ČR se svoji manželkou a dvěma syny. Pokud ovšem správní orgán nezjistil existenci druhého syna, ačkoliv měl k dispozici jeho iniciály, nemohl tak náležitě posoudit dopad zrušení povolení k trvalému pobytu na rodinný život žalobce. Ani skutečnost, že oba synové jsou již zletilí, nemůže nic změnit na síle rodinných vazeb a na potřebě zachovat rodinu pohromadě. Žalovaná dále pochybila, pokud žalobce nevyzvala k doložení tvrzeného špatného zdravotního stavu jeho manželky a bez doplnění důkazů v tomto směru rozhodla tak, že zásah do rodinného života žalobce posoudila jako přiměřený; z lékařské zprávy MUDr. P. D. přitom vyplývá, že zdravotní stav manželky žalobce vyžaduje stálou péči o ni, přičemž vycestování z ČR společně s manželem je vyloučeno. Rovněž realizace veškerého rodinného života případnými návštěvami rodiny v ČR (jak naznačuje žalovaná) je vyloučena s ohledem na právní a finanční překážky. Za žalobcovo předchozí trestné jednání by de facto nyní byla potrestána celá rodina. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, s tím, že žalovaná nijak nehodnotila vliv zrušení pobytového oprávnění na ekonomický život žalobce. Rovněž se žalovaná nevypořádala s námitkou, že žalobce nemá v Kosovu naprosto žádné zázemí ani vazby, a ani se dostatečně nezabývala skutečností, zda žalobce opravdu představuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek, resp. tuto otázku nesprávně vyhodnotila. Je třeba zvážit dobu, která uplynula od spáchání trestního jednání, a také skutečnost, že na žalobce bylo působeno trestněprávními prostředky za účelem zajištění jeho nápravy a budoucího vedení řádného

života; tyto aspekty ovšem nebyly žalovanou posuzovány. Závěrem žalobce uvádí, že při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života cizince musí být závažnost předchozího protiprávního (trestného) činu vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého života; žalovaná ovšem tyto dopady nijak nevymezila, ačkoliv se důkazní břemeno nacházelo především na straně správních orgánů.

4. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí; trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odkazuje na část III. jeho odůvodnění, kde se dostatečně podrobně vyjádřila k odvolacím námitkám žalobce.
5. K. Z., manželka žalobce, poukázala na délku pobytu žalobce a celé rodiny na území ČR, okolnosti, za kterých opustili svou vlast, kořeny, které zde mají, a své zdravotní potíže a navrhla, aby žalobě bylo vyhověno. A. Z., syn žalobce, rovněž navrhl vyhovění žaloby, neboť rozhodnutí žalovaného by značně omezilo možnosti jejich rodinného života, když v Čechách žije celá rodina již několik desítek let; poukázal rovněž na onemocnění své matky, K. Z. V. Z., bratr žalobce, navrhl vyhovění žaloby z týchž důvodů.

III. Průběh řízení

6. Krajský soud ve věci rozhodl dne 12. 4. 2018 rozsudkem č. j. 22 A 163/2016 - 41 tak, že napadené rozhodnutí zrušil pro neurčitost a nevykonatelnost lhůty k vycestování. Ke kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil rozhodnutím ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Azs 214/2018 - 28, se závěrem, že srozumitelnost lhůty k vycestování, kterou zvolilo Ministerstvo vnitra a potvrdila žalovaná, je zcela běžná a nebyla ze strany soudů zpochybňována.

IV. Zjištění ze správního spisu

7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že Ministerstvo zahájilo dne 6. 12. 2013 z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, a to na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů, přehledu vazeb od Vězeňské služby ČR a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2013, č. j. 37 T 6/2011-3225, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 To 80/2013-3639; z uvedených rozsudků a opisu z Rejstříku trestů vyplývá, že žalobce byl v České republice odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů a zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Dne 28. 6. 2016 bylo žalobcovo povolení k trvalému pobytu zrušeno a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky, neboť trestním jednáním žalobce byly pro takový postup Ministerstva naplněny podmínky předvídané ustanovením § 77 odst. 2 písm. f) ZPC a správní orgán neshledal ani disproporcionalitu rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Dne 26. 7. 2016 bylo proti tomuto rozhodnutí doručeno Ministerstvu odvolání žalobce, přičemž dne 27. 7. 2016 bylo proti témuž rozhodnutí podáno další žalobcovo odvolání, tentokrát ovšem prostřednictvím advokáta JUDr. Jiřího Nováka. Dne 8. 8. 2016 byl právní zástupce žalobce vyzván k odstranění vady spočívající v nedoložení plné moci pro podání v pořadí druhého odvolání. Ačkoliv v postoupení odvolání žalované k jeho projednání ze dne 22. 8. 2016 Ministerstvo uvádí, že doplněné odvolání je procesně nepoužitelné, neboť dne 15. 8. 2016 marně uplynula lhůta k doložení plné moci, tak z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že plná moc byla Ministerstvu prokazatelně doručena dne 15. 8. 2016, tj. v poslední den lhůty. Ačkoliv byla plná moc datována ke dni

21. 8. 2016, přičemž doplněné odvolání bylo Ministerstvu doručeno již dne 27. 7. 2016, žalovaný přesto vzal námitky uvedené v advokátem doplněném odvolání v potaz, což ostatně plyne ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí. O odvolání rozhodla žalovaná dne 22. 9. 2016, jak je uvedeno v bodě I. tohoto rozsudku.

V. Právní posouzení

8. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tudíž je dán důvod pro jeho zrušení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť takový procesní postup je zde předvídan.
9. Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
10. Podle ustanovení § 77 odst. 3 ZPC *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
11. Podle ustanovení § 174a ZPC, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
12. K námitce žalobce nedostatečné specifikace ve správním řízení rušeného povolení k trvalému pobytu, což dle jeho názoru představuje vadu spočívající v neurčitosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, potažmo i rozhodnutí Ministerstva, nutno konstatovat, že s uvedenou výtkou přichází žalobce poprvé až v nynějším řízení před soudem, kdy předmětnou vadu neučinil předmětem přezkumu již ve správním řízení. Nejvyšší správní soud sice v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, uzavřel, že žalobce může v žalobě namítat i to, co v řízení před správními orgány nenamítal a neučinil předmětem správního přezkumu, avšak v rozsudku ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, konstatoval, že „*správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Nelze proto vytýkat odvolacímu orgánu, že sám nezjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly účastníkovi řízení řádně doručovány písemnosti (včetně rozhodnutí), pokud na tuto skutečnost odvolatel ve včas podaném odvolání obsahujícím základní specifikaci a obsah tohoto rozhodnutí nijak neupozornil a ze spisu to jinak nebylo možno seznat.*“ Je tedy plně na účastnících řízení, které skutečnosti uplatní jako kritérium správního či soudního přezkumu (dispoziční zásada), a žalovanému tudíž nelze přičítat k tíži, že ve správním řízení nereagoval na žalobcovy námitky a nevypořádal se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud tyto byly uplatněny až v samotné žalobě. Žalobci lze přisvědčit potud, že vadu spočívající

v nedostatečné identifikaci rušeného povolení k trvalému pobytu měl žalovaný rozpoznat a v odvolacím řízení napravit, k čemuž dospěl i Městský soud v Praze v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 A 25/2011 – 34, nicméně již nelze souhlasit s žalobní námitkou v tom směru, že uvedená vada by způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nikoliv každé administrativní pochybení ve výroku způsobuje nesrozumitelnost, a tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zakládající důvod k jeho zrušení; je-li rozhodnutí jako celek logické, pak zcela zřejmě administrativní pochybení jej nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno [viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005-19]. Na výrok správního rozhodnutí je nutno nahlížet v kontextu celého správního řízení, tj. i úkonů učiněných účastníkem řízení. Jak již soud vyslovil shora, žalobce nejenže předmětnou vadu nenamítal v odvolacím řízení, ale z obsahu podaného odvolání vyplývá, že si je vědom, jaké povolení k trvalému pobytu bylo předmětem správního řízení v I. stupni, když v odvolání doslova uvádí „...*ohledně mého povolení trvalého pobytu v ČR*“. Za takových okolností nezbyvá než uzavřít, že dotčená vada výroku nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí Ministerstva.

13. Krajský soud nemůže dát žalobci za pravdu ani u námitky, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedená délka lhůta k vycestování není nijak odůvodněna a žalovaná se s tím nijak nevypořádala. Žalovaná se ovšem k délce lhůty pro vycestování vyjádřila na str. 5 napadeného rozhodnutí s tím, že její diskreční pravomoc pro stanovení délky lhůty je limitována ustanoveními § 77 odst. 3 a § 50 odst. 4 ZPC, kdy lhůta k vycestování nesmí překročit hranici 60 dnů. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí, které je výsledkem aplikace správního uvážení (v posuzovaném případě je výsledkem aplikace správního uvážení navíc pouze část napadeného rozhodnutí), není oprávněn nahradit diskreci správního orgánu uvážením vlastním, neboť by tím bylo popřeno odlišení veřejné správy od soudní moci. Jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS, „*úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem*“. Soud zruší napadené rozhodnutí tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil [ust. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.]. Konstatovala-li žalovaná v napadeném rozhodnutí, že lhůta pro vycestování v délce 30 dnů je přiměřená veškerým v řízení zjištěným okolnostem, kdy ani sám odvolatel neuvedl skutečnosti, jež by měly svědčit o její nesprávné délce, nelze než uzavřít, že žalovaná zákonem stanovené meze správního uvážení nijak nepřekročila, natožpak aby jej zneužila.
14. Žalobci lze ovšem přisvědčit stran námitky, že žalovaná pochybila, když bez doplnění důkazů ohledně zdravotního stavu manželky žalobce rozhodla tak, že zásah do rodinného života žalobce posoudila jako přiměřený, s ohledem to, že syn (synové) žalobce jsou zletilí a zaopatření, zdravotní stav manželky žalobce nedoložil a žalobce tak svůj rodinný život může realizovat formou krátkodobých víz.
15. Krajský soud s ohledem na již v odvolání tvrzená zdravotní omezení manželky žalobce, na které ve svém vyjádření poukázala i sama manželka jako zúčastněná osoba, považuje závěr žalované za předčasný a neodůvodněný. Podklady pro vydání rozhodnutí

totiž opatřuje správní orgán (§ 50 odst. 2 s. ř.) a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 3 s. ř.). Uvedené nezbavuje účastníky řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, vyplývající z § 52 s. ř., které platí i pro řízení z moci úřední (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66), správní orgán je však povinen účastníky řízení o této povinnosti poučit (§ 4 odst. 2 s. ř.). Namítal-li tedy žalobce v odvolání nepřiměřenost intenzity zásahu do rodinného života s ohledem na zdravotní stav jeho manželky, byla žalovaná povinna zdravotní stav manželky žalobce zjistit a za tím účelem žalobce vyzvat k označení důkazů, které jeho tvrzení prokazují, což žalovaná neučinila, a přesto uzavřela, že tvrzení žalobce je v tomto směru neprokázané, obecné a obstrukční. Skutkový stav tak nebyl zjištěn dostatečně pro rozhodnutí, které tak trpí nedostatkem důvodů, neboť není zřejmé, zda napadeným rozhodnutím nejsou žalobce a jeho manželka zcela zbaveni možnosti vést společný život; teprve na základě takto zjištěného skutkového stavu mohla žalovaná - při zohlednění dalších zjištěných skutečností - učinit úsudek o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí intenzitě porušení zákona, které vedlo k jeho vydání (k pojmu „přiměřenost“ lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39).

16. Pro úplnost krajský soud dodává, že ani článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci G. proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci B. proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). V nyní řešené věci však zatím konkrétní okolnosti případu nebyly zjištěny, když se žalovaná možnosti či nemožnosti realizace rodinného života žalobce v zemi původu s ohledem na zdravotní potíže jeho manželky nezabývala a posouzení možnosti extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy je tak znemožněno. Žalobní námitka je tak důvodná.
17. Co se námitky neurčitosti a nevykonatelnosti lhůty k vycestování, jak je stanovena ve výroku II. rozhodnutí Ministerstva a následně potvrzena i napadeným rozhodnutím, Nejvyšší správní soud ve shora citovaném zrušujícím rozsudku č. j. 7 Azs 214/2018 - 28 uzavřel, že námitka není důvodná, neboť výrok neurčitostí a nevykonatelností netrpí (viz bod 15. odůvodnění). Krajský soud vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§110 odst. 4 s. ř. s.) tak tuto námitku shledal nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

18. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí trpí vadou, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), krajský soud je postupem podle § 76 odst.

1 s. ř. s. bez jednání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém je zde vysloveným názorem krajského soudu vázána (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.).

19. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106).
20. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovanou zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření ke kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a třikrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovanou k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalované.
21. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti, které jim uložil soud nevznikly, soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 4. října 2018

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu